

“Η έννοια της ομολογίας σήμερα”

/ [Γνώμες](#)

Του † Αρχιμ. Ειρηναίου Λαφτσή την Κυριακή του Θωμά στην Ι.Μ. Αλεξανδρουπόλεως

Κυριακή του Θωμά, αγαπητοί μου σήμερα, και η Εκκλησία γιορτάζοντας την Ανάσταση του Χριστού μας, για αυτό την ονομάζει και Κυριακή του Αντίπασχα, μας μεταφέρει μέσα στο υπερώο, όπου είναι κρυμμένοι οι μαθητές για τον φόβο των Ιουδαίων, όπως λέει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης και εκεί, ενώ τα πάντα είναι κλειδαμπαρωμένα, μπαίνει ο Χριστός των θυρών κεκλεισμένων και τους ευλογεί λέγοντάς τους να έχουν ειρήνη. Από αυτή την πρώτη συνάντηση έλειπε ένας από τους μαθητές που, όπως λένε οι ερμηνευτές, θεολόγοι πατέρες, μάλλον είχε φοβηθεί περισσότερο από όλους κι έμεινε κλεισμένος και απομονωμένος ακόμα και από τους υπολοίπους Αποστόλους στο δικό του σπίτι.

Οι μαθητές, λοιπόν, μετά την πρώτη αυτή συνάντηση ειδοποίησαν τον Θωμά, και εξιστορώντας το γεγονός της επικοινωνίας με τον αναστημένο δάσκαλό τους, του είπαν ότι ήρθε ο Κύριος, μπήκε μέσα σαν φάντασμα, χωρίς ύλη δηλαδή, των θυρών κλεισμένων και μας ευλόγησε και μάλιστα μας είπε πως θα 'ρθεί το Πνεύμα το Άγιο στις ζωές και στις ψυχές μας και θα έχουμε τη δυνατότητα να συγχωρούμε τις αμαρτίες των ανθρώπων. Δύσκολα και ακατανόητα λόγια. Ο Θωμάς ως φυσιολογικός άνθρωπος είπε το αυτονόητο. «Πιστεύω αυτά που λέτε, είμαι βέβαιος ότι ο Κύριός μας ήταν ξεχωριστός, από τον Θεό σταλμένος στη γη, όμως για να σιγουρευτώ, όπως εσείς τον είδατε, έτσι θέλω να τον δω κι εγώ».

Και πράγματι μετά από οκτώ ημέρες ο Χριστός έρχεται πάλι στο υπερώο, στο σπίτι, όπου οι μαθητές ήταν κλειδωμένοι. Αυτή τη φορά, λέει ο Ευαγγελιστής, ήταν και ο Θωμάς και μόλις βλέπει τον Χριστό, σηκώνεται επάνω και ο Χριστός του απευθύνει τον λόγο. «Έλα Θωμά, δεξ και πιάσε τα σημάδια από τη σταύρωσή μου στα χέρια και στα πόδια μου, δεξ ότι αναστήθηκα και πλέον ήρθα για να δώσω σε σας τη δυνατότητα να συγχωρείτε τις αμαρτίες των ανθρώπων κι έτσι δια της συγχωρήσεως και της μετανοίας οι άνθρωποι να εισέλθουν στην καινούρια ζωή, που εγώ εγκαινίασα με την Ανάστασή μου, που είναι η αιωνιότητα και η μετοχή του καθενός στη Βασιλεία των Ουρανών.

Ο Θωμάς τότε αναφωνεί: «Ο Κύριος μου και ο Θεός μου»! Είναι στην ουσία η πρώτη ομολογία που έχουμε στη ζωή της Εκκλησία μετά την Ανάσταση του Χριστού. Ο Απόστολος Θωμάς ομολογεί: Δεν είσαι μόνο Κύριός μου δεν είσαι δάσκαλός μου, αλλά είσαι ο ίδιος ο Θεός μου, ο Θεάνθρωπος Χριστός. Γιατί; Γιατί αναστήθηκες από τους νεκρούς, γιατί δεν σε σταμάτησε ο θάνατος και έγινες πρωτότοκος εκ των νεκρών, όπως λέει ο ψαλμωδός. Όταν μιλούμε για Ανάσταση μιλούμε για Ανάσταση νεκρών σωμάτων, αφού η ψυχή είναι αθάνατη.

Από αυτήν, λοιπόν, την ομολογία του Θωμά αρχίζει η Εκκλησία να ανδρώνεται στον κόσμο, να παίρνει σάρκα και οστά, να περιμένει την Πεντηκοστή για να ευλογηθεί με το Άγιο Πνεύμα και να εγκαινιαστεί η σωτηριολογική πορεία της και έπειτα όσο πιο πολύ ο καθένας ενώνεται και αγαπά τον Χριστό τόσο δυνατότερα Τον ομολογεί. Ο Θωμάς αυτή την ομολογία στον Χριστό την έκανε και πράξη στους ανθρώπους. Έδωσε δηλαδή την ίδια του τη ζωή και μαρτύρησε για τον Χριστό για έναν και μοναδικό λόγο, επειδή πίστεψε στην Ανάσταση του Χριστού, στη Θεότητα και στην Αιωνιότητα της Βασιλείας των Ουρανών.

Από τότε λοιπόν, η Εκκλησία μέχρι και σήμερα, μέσα από ομολογίες, άλλοτε ισχυρές και άλλοτε χλιαρές, μέσα από προδοσίες, που είναι οι αιρέσεις και τα σχίσματα και μέσα από τον πνευματικό

αγώνα και την άσκηση των Οσίων, των Αγίων, αλλά και των Μαρτύρων, που με το αίμα τους πότισαν τη γη, φύτρωσε και έγινε δυνατή και σταθερή στον κόσμο. Γιατί; Γιατί ο Χριστός ήταν αυτός που είπε ότι η Εκκλησία δεν θα έχει τέλος ποτέ. Η δυνατότητα δηλαδή αυτή της σωτηρίας των ανθρώπων, οι οποίοι ενώνονται ως ένα Σώμα και λατρεύουν τον Θεό και τον ομολογούν στην πράξη και στο λόγο με τη ζωή τους δεν θα έχει τέλος.

Το μήνυμα αυτό της ομολογίας και της αφοβίας που μας δίνει σήμερα το Ευαγγέλιο με την αναφορά του περιστατικού του Αποστόλου Θωμά, μπορούμε να το μεταφέρουμε και στη δική μας ζωή, όπου σήμερα βιώνουμε την ιδιαιτερότητα και τη δοκιμασία μίας πανδημίας. Όμως δεν είναι αυτό το πρόβλημα. Οι άνθρωποι έχουν περιοριστεί στην καθημερινότητα τους, αδυνατούν να επικοινωνήσουν πρόσωπο με πρόσωπο με τα αγαπημένα τους πρόσωπα και δεν μπορούν να προσέλθουν μέσα στο ναό, όπου κάθε ναός κάθε εκκλησία είναι ο Παράδεισος, όπου οι άνθρωποι προσέρχονται για να γευθούν την επικοινωνία με τον Ιησού Χριστό. Δεν ζητείται να ομολογήσουμε. Δεν έκλεισαν οι εκκλησίες για λόγους πίστης και το λέω αυτό επειδή πολλά λέγονται και γράφονται και αλληλοκατηγορούμαστε οι Χριστιανοί, είτε λαϊκοί είτε κληρικοί. Τα πράγματα είναι πολύ πιο απλά.

Υπάρχουν κάποια μέτρα που έχουν στόχο να προφυλάξουν τη ζωή των ανθρώπων και να απομακρύνουν τον θάνατο από τη ζωή μας. Η ίδια δηλαδή κίνηση που έκανε και ο Χριστός πνευματικά. Ήρθε για να μας απαλλάξει από τον θάνατο και τον φόβο του. Η Εκκλησία συνοδικά πήρε αυτή την απόφαση οι ναοί να παραμείνουν κλειστοί. Μπορεί κάποιος να πει ότι είναι υπερβολή, όμως ο στόχος δεν είναι να μειώσουμε την πίστη, να την πολεμήσουμε, να περιορίσουμε τον Χριστό. Όποιος και να το σχεδιάσει δεν πρόκειται στους αιώνες των αιώνων να το καταφέρει. Ο στόχος είναι οι Χριστιανοί να καλλιεργήσουμε δύο μεγάλες αρετές και λέω τον πνευματικό στόχο που θέτει η Εκκλησία μέσω της συνοδικότητας, καθώς όπου υπάρχει Σύνοδος Επισκόπων υπάρχει και η παρουσία και επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος.

Η κυβέρνηση έχει την ευθύνη της διαφύλαξης του συνταγματικού δικαιώματος της ζωής των πολιτών και ακολουθεί τον δρόμο με επιτυχία κι εμείς προσευχόμαστε για όλους αυτούς τους ανθρώπους που σχεδιάζουν, εκτελούν και μέσα στα νοσηλευτήρια διακονούν νοσηλευτικά και ιατρικά τους ανθρώπους. Αλλά ο κάθε Χριστιανός πρέπει να δεχθεί αυτό το χρονικό διάστημα ως μια ευκαιρία να καλλιεργήσει μέσα του την υπακοή στην Εκκλησία και την ταπείνωση στη ζωή του. Και συγχρόνως όλο αυτό το διάστημα, που επέτρεψε ο Χριστός να απομακρυνθούμε από τους ναούς, να κάνουμε μια αυτοκριτική, αντί να κρίνουμε

τους πάντες. Η κατάκριση είναι πολύ εύκολη. Η αυτοκριτική όμως είναι ένα βουνό για τον καθένα μας. Αλλά εμείς ζούμε για να ισοπεδώνουμε πνευματικά τα βουνά.

Έτσι λοιπόν, δίνεται και σε μας η δυνατότητα, όπως δόθηκε στον Θωμά, να θέλουμε να ψηλαφήσουμε, όχι τον Χριστό, αλλά την ψυχή μας. Πόσες φορές ο Χριστός μας κάλεσε, αλλά δεν ήρθαμε στην εκκλησία; Πόσες φορές δεν κάναμε υπακοή στην Εκκλησία και στον πνευματικό μας; Πόσες φορές βαριόμασταν την Κυριακή, χτυπούσε η καμπάνα κι εμείς γυρνούσαμε από το άλλο πλευρό; Και τώρα ξαφνικά ενώ εκκλησιάζεται και μετέχει στη ζωή της Εκκλησίας ένα 5% των Ελλήνων, από τα ΜΜΕ παρασύρονται όλοι και γίνονται 80%, που ανήκουν μεν στην Εκκλησία, αλλά δεν επιλέγουν τον Χριστό στη ζωή τους. Δεν επιλέγουν τη Λατρεία της Κυριακής, αλλά τη βόλτα ή το περπάτημα στη θάλασσα ή στο βουνό. Δεν επιλέγουν τη νηστεία, αλλά τη διασκέδαση το Σάββατο το βράδυ και την Παρασκευή.

Βλέπουν την Κυριακή ως μια αργία, ημέρα χαλάρωσης και ξεκούρασης και αλλαγής της ρουτίνας της καθημερινότητας. Δεν κρίνουμε τους ανθρώπους, απλώς βάζουμε μία άλλη οπτική γωνία που πρέπει να δούμε αυτές τις ημέρες εμείς οι Χριστιανοί. Δεν μιλώ σε έναν άδειο ναό βλέποντας τις καρέκλες και τους ψάλτες, αλλά ο λόγος

απευθύνεται στους Χριστιανούς που ακούν τη Θεία Λειτουργία από τα σπίτια τους. Μπορούμε να ακούσουμε όλες τις Ακολουθίες εκτός από τη Θεία Λειτουργία. Δεν μπορούμε να συμμετέχουμε ουσιαστικά στη Θεία Λειτουργία από το ραδιόφωνο ή από την τηλεόραση. Αλλά βλέπετε, κι εδώ πάλι η Εκκλησία κάνει ένα βήμα επιπλέον με την οικονομία της, δηλαδή με την αγάπη της, και λέει πως δεν μπορώ να τελέσω Θεία Λειτουργία χωρίς Χριστιανούς. Νιώθουν πολύ άσχημα οι Επίσκοποι και οι Ιερείς που λειτουργούν, όμως αυτό προσφέρει μία παραμυθία, μια παρηγοριά.

Οι άνθρωποι κάθονται στα σπίτια τους με την καντήλα τους, με τα κεριά τους, με την εικόνα τους για να κρατήσουν την ιερότητα της ημέρας της Κυριακής και για να μην ξεχάσουμε την επικοινωνία με τον Χριστό. Έτσι λοιπόν ομολογούμε εμείς αυτές τις ημέρες τον Αναστημένο Χριστό, αναστημένο εκ νεκρών και όπως κεκλεισμένων των θυρών μπήκε στο υπερώο και συνάντησε τους μαθητές Του, έτσι και εμείς τον παρακαλούμε κεκλεισμένης της θύρας της καρδιάς μας να εισέλθει μέσα μας, αφού δεν μπορούμε να Τον κοινωνήσουμε με το Σώμα και το Αίμα Του, αλλά να εισέλθει πνευματικά και να ευλογήσει τη ζωή μας, επειδή εμείς περιμένουμε την Ανάσταση από τα σπίτια μας. Εννοώ να σηκωθούμε, αυτό σημαίνει Ανάσταση, και να επιστρέψουμε στους ναούς μας και να νιώσουμε τη γαλήνη, τη χάρη, και την ηρεμία που προσφέρει όχι μόνο ο τόπος του ναού, τα ντουβάρια του ναού, που κι αυτά είναι ποτισμένα και αγιασμένα, αλλά κυρίως τη

Χάρη του Αγίου Πνεύματος που προσφέρει σε μας η Θεία Λειτουργία.

Αυτή τη Χάρη και την Ομολογία πέντε συμπατριώτες μας, τους οποίους γιορτάζουμε σήμερα, την έκαναν πράξη. Σήμερα γιορτάζουμε τους πέντε Αγίους Νεομάρτυρες της Σαμοθράκης, οι οποίοι μαρτύρησαν βάνουσα, πολύ σκληρά και απάνθρωπα στις 6 Απριλίου του 1836 στη Μάκρη, στο σημείο που αυτή τη στιγμή τελεί τη Θεία Λειτουργία ο σεβασμιώτατος και όπου βρίσκεται ο τάφος των Αγίων. Αν διαβάσει κάποιος το συναξάρι τους θα ανατριχιάσει από το πόσο σκληροί και βάρβαροι είναι οι άνθρωποι που δεν έχουν μέσα τους Χριστό. Από τους πέντε άρχισε το μαρτύριο με τον Εμμανουήλ, τον οποίο αφού φυλάκισαν, χτύπησαν, τον έκοψαν ζωντανό φέτες με

σπαθιά, τους άλλους δύο τους κρέμασαν. Έναν, τον γεροντότερο, του έβαλαν τσιγκέλια στην πλάτη και τον κρέμασαν σ' ένα δέντρο ή για κάποιους άλλους έξω από το ναό που είναι σήμερα η Αγία Αναστασία. Και τέλος ο νεώτερος και αυτόν, αφού τον βασάνισαν και είδαν ότι ακόμα κρατά, μετά από τρεις ημέρες βασανιστηρίων, εξ επαφής με ένα πιστόλι τον δολοφόνησαν.

Από τον Θωμά λοιπόν, μέχρι τους Αγίους Πέντε η βεβαιότητα της Ανάστασης του Χριστού έφερε την ομολογία και τη θυσία της πρόσκαιρης ζωής για να κερδίσουν την αιώνια. Αυτοί είναι οι Ομολογητές! Όχι αυτοί που απευθύνονται σε μας από το γραφείο τους και τον καναπέ τους και ξεσηκώνουν μέσω του διαδικτύου τους Χριστιανούς σε ανυπακοή για την Εκκλησία. Μην ακούτε ποτέ μεμονωμένα κληρικό ή λαϊκό, αλλά την Εκκλησία εν Συνόδω. Ο Χριστιανός δεν κάνει επανάσταση επειδή πιστεύει στην Ανάσταση, και εάν νοιώσει αδικημένος τότε υπομένει, προσεύχεται και σιωπά.

Όπως ο Χριστός σιώπησε μπροστά στον Πιλάτο και επάνω στον Σταυρό. Ομολογία σημαίνει θυσία και η δική μας ομολογία σήμερα είναι η υπακοή και η ταπείνωση απέναντι στα κελεύσματα και στις πνευματικές εντολές της Εκκλησίας που αποσκοπούν και στην προστασία της ζωής μας αλλά και δια της υπακοής στη σωτηρία μας. Ο Χριστός να είναι μαζί μας, να μας κρατά δυνατούς, να μας δίνει υπομονή και να μας αναστήσει από κάθε πάθος της ψυχής μας και από κάθε κακό της ζωής μας.